

Obsah	
Předmluva.....	1
Úvod.....	4
1. Mezinárodní organizace	9
1.1. Pojem Mezinárodní organizace	9
1.1.1. Dělení mezinárodních organizací	10
1.2 Mezinárodní organizace	11
1.2.1. Mezinárodněprávní subjektivita a odpovědnost mezinárodních organizací	12
1.2.2. Evropská unie.....	13
1.2.2.1. Evropská banka pro obnovu a rozvoj.....	13
1.2.3. Mezinárodní organizace jako mezinárodní sdružení	14
1.3. Mezinárodní nevládní organizace.....	15
1.3.1. Mezinárodněprávní subjektivita mezinárodních nevládních organizací.....	17
1.3.2. Úmluva o uznání právní subjektivity mezinárodních nevládních organizací	18
1.3.3. Základní principy statusu nevládních organizací v Evropě	18
1.3.4. Doporučení Rady Evropy ke statusu nevládních organizací v Evropě.....	19
1.3.5. Mezinárodní nevládní organizace jako Amicus Curiae	19
1.4. Mezinárodní organizace smíšené.....	19
1.4.1. Definice smíšených organizací	19
1.5. Nadnárodní korporace	20
1.5.1. Vznik korporací	21
1.5.2. Nadnárodní (transnacionální) organizace a OSN	22
1.5.2.1. Komise OSN o transnacionálních korporacích	22
1.5.2.2. Global Compact	22
1.5.2.3. John Ruggie a Obecné zásady OSN v oblasti podnikání a lidských práv.....	23
1.5.3. Praktiky nadnárodních korporací v přeshraničním obchodu	24
1.5.4. Kumulace světového kapitálu v nadnárodních korporacích	25
1.6. Mezinárodní soudní tribunály.....	25
1.6.1 Mezinárodní soudní dvůr	26
1.6.2. Mezinárodní trestní soud.....	27
1.6.3. Evropský soud pro lidská práva	30
1.7. Mezinárodní režimy.....	30
2. Mezinárodněprávní subjektivita	31
2.1. Mezinárodněprávní subjektivita států a mezinárodních organizací	31
2.2. Mezinárodněprávní subjektivita jednotlivců	32
2.3. Mezinárodněprávní subjektivita organizací sui generis	35
2.3.1. Suverénní řád maltézských rytířů	35
2.3.2. Mezinárodní výbor Červeného kříže	38
2.3.2.1. Jean Henry Dunant.....	38
2.3.2.2. Vznik Mezinárodního výboru Červeného kříže.....	38
2.3.2.3. Právní subjektivita Mezinárodního výboru Červeného kříže.....	39
2.3.2.4. Činnost Mezinárodního výboru Červeného kříže	40
2.3.2.5. Ženevské úmluvy ve vztahu k Mezinárodnímu výboru Červeného kříže.....	40
2.3.3. Městské státy.....	41
2.3.4. Vatikán a Svatý stolec.....	41
2.3.4.1. Historický vývoj církevního státu Vatikánu	41
2.3.4.2. Vznik novodobého Vatikánu	42
2.3.4.3. Postavení Vatikánu vůči Svatému stolci dle Lateránských smluv.....	42
2.3.4.4. Transfer území státního suveréna na jiný subjekt	43
2.4. Mezinárodněprávní subjektivita a odpovědnost nestátních aktérů.....	43
2.4.1. Mezinárodní organizace.....	44
2.4.2. Nadnárodní korporace.....	45
2.4.3. Nevládní organizace.....	45
3. Unie mezinárodních asociací	47
3.1. Třídění mezinárodních organizací	47
3.2. Fáze ročenek UIA	47
3.3. Typy a klastry organizací dle UIA	48
3.3.1. Klastř organizací skupiny I	49
3.4. Komparace mezi organizacemi prvního typu: A, B, C a D a mezi organizacemi druhého typu F, E, G, H a N.....	51
3.4.1. Komparace z pohledu cíle organizace	51
3.4.2. Komparace z pohledu členství v organizaci	51
3.4.3. Komparace z pohledu struktury organizace.....	51
3.4.4. Komparace z pohledu fungování sekretariátu v organizaci	52
3.4.5. Komparace z pohledu financování organizace	52
3.4.6. Komparace vztahů organizace s jinými organizacemi.....	52
3.4.7. Komparace organizací ve vztahu k jejich aktivitám	52

3.5. Další členění organizací dle UIA.....	52	6.1. OSN	68
3.5.1. Členění uvozené malými písmeny	52	6.1.1. Vznik Charty OSN a její vztah k nevládním organizacím.....	68
3.5.2. Členění dle označení	53	6.1.2. Spolupráce Hospodářské a sociální rady OSN a mezinárodních nevládních organizací.....	69
4. Dělení mezinárodních organizací.....	54	6.1.2.1. Konzultativní status pro nevládní organizace	70
4.1. Klasifikace mezinárodních organizací.....	54	6.1.2.2. Dělení nevládních organizací.....	71
4.1.1. Klasifikace podle rozsahu členství.....	54	6.1.3. Pomocné orgány Hospodářské a sociální rady OSN	72
4.1.1.1. Regionální členství versus universální členství	54	6.1.3.1. Výbor pro nevládní organizace	72
4.1.1.2. Limitované členství versus nelimitované členství	54	6.1.4. Konzultativní status nevládních organizací	72
4.1.2. Klasifikace podle účelu organizace	54	6.1.5. Rezoluce Hospodářské a sociální rady ve vztahu k nevládním organizacím	74
4.1.2.1. Organizace s dobročinnými účely	54	6.1.5.1. Rezoluce Hospodářské a sociální rady 1296 (XLIV) z roku 1968	74
4.1.2.2. Organizace orientující se na služby.....	54	6.1.5.2. Rezoluce Hospodářské a sociální rady 1993/24.....	76
4.1.2.3. Organizace svépomoci	55	6.1.5.3. Rezoluce Hospodářské a sociální rady 1993/80.....	76
4.1.2.4. Organizace facilitátorské.....	55	6.1.5.4. Rezoluce Hospodářské a sociální rady 1995/304.....	77
4.1.2.5. Organizace preventivní	55	6.1.5.5. Rezoluce Hospodářské a sociální rady 1996/31.....	77
4.1.3. Klasifikace podle úrovně činnosti organizace	56	6.2. INGO a Světová obchodní organizace	77
4.1.3.1. Komunitně založené organizace (CBOs).....	57	6.2.1. Úprava vztahů WTO s nevládními organizacemi	78
4.1.3.2. Měšťanské organizace.....	57	6.2.2. Veřejné fórum WTO	78
4.2. Kategorizace mezinárodních nevládních organizací	57	6.2.3. Ministerská konference WTO.....	79
4.2.1. Kategorizace nevládních organizací podle mezinárodních zkratek.....	57	6.3. INGO a Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě	79
4.2.1.1. SLONGO a LONGO.....	58	6.3.1. OBSE a spolupráce s nevládními organizacemi	79
4.2.1.2. BINGO	58	6.3.1.1. Definice a struktura nevládních organizací dle OBSE.....	79
4.2.2. Neziskové organizace jako obchodní asociace	58	6.3.1.2. Studie OBSE o nevládních organizacích	80
4.2.2.1. ACEA.....	58	6.3.1.3. Role nevládních organizací ve vztahu k OBSE	80
4.2.2.2. World Steel Association – Světová ocelářská asociace	59	6.3.2. Summity OBSE od 90. let 20. století.....	81
4.2.3. Příklady zkratk dalších organizací	59	6.3.2.1. Helsinský summit z roku 1992.....	81
5. Vývoj mezinárodních organizací	63	6.3.2.2. Budapešťský summit z roku 1994.....	81
5.1. Vznik prvních nevládních organizací	63	6.3.2.3. Istanbulský summit z roku 1999	82
5.1.1. INGO ve starověku	63	6.3.2.4. Astanský summit z roku 2010.....	82
5.1.2. INGO ve středověku a raném novověku.....	63	6.4. INGO a Rada Evropy	82
5.1.3. Vrcholný novověk.....	64	6.4.1. Navázání spolupráce s nevládními organizacemi	82
5.1.4. Mezinárodní organizace po roce 1850.....	66	6.4.2. Konference mezinárodních nevládních organizací.....	82
5.1.5. Počet mezinárodních organizací v 19. století	67	6.5. INGO a UNESCO	83
5.1.6. Počet mezinárodních organizací ve 20. století.....	67	6.5.1. Spolupráce s nevládními organizacemi	83
6. Vztah INGO k OSN a dalším IGO.....	68		

6.5.2. Partnerství s nevládními organizacemi	83	8.2.2. Amnesty International a Nelson Mandela.....	102
6.5.3. Základní principy partnerství.....	84	8.2.3. Financování Amnesty International a odměňování	102
6.5.4. Přínosy spolupráce s nevládními organizacemi.....	84	8.2.4. Představenstvo Amnesty International	103
6.6. INGO a Světová banka	85	8.3. Human Rights Watch.....	103
6.7. INGO a CITES	85	8.3.1. Charta odpovědnosti nevládních organizací	104
7. Legitimita nevládních organizací	86	8.3.2. Financování Human Rights Watch	104
7.1. Důvěryhodnost a odpovědnost nevládních organizací	86	8.3.3. Vedení Human Rights Watch	104
7.2. Vliv nevládních organizací na mezinárodní sankce	87	8.4. OXFAM.....	105
7.3. Transparentnost nevládních organizací	88	8.4.1. Financování OXFAM	105
7.4. Charta odpovědnosti mezinárodních nevládních organizací	88	8.4.2. Vedení OXFAM.....	105
7.5. Aktivity nevládních organizací s pochybnými cíli	89	8.5. Lékaři bez hranic	106
7.6. Obrana proti vměšování se do vnitřních záležitostí státu	90	8.5.1. Lékaři bez hranic v zahraničních misích	107
7.6.1. Spojené státy americké a OXFAM	90	8.5.1.1. Lékaři bez hranic v Sýrii	107
7.6.2. Egypt a omezení lidskoprávních nevládních organizací.....	90	8.5.1.2. Lékaři bez hranic v Afghánistánu	107
7.6.3. Rusko a zákon o zahraničních agentech	91	8.5.1.3. Lékaři bez hranic v dalších nestabilních regionech	107
7.6.4. Maďarsko a Central European University	91	8.5.2. Lékaři bez hranic a mezinárodněprávní subjektivita	108
7.6.5. Itálie a zahraniční nevládní organizace transportující uprchlíky do Itálie	92	8.5.3. Financování Lékařů bez hranic	108
7.6.6. Severokorejská de facto ambasáda Chongryon v Japonsku	92	8.5.4. Vedení Lékařů bez hranic	108
7.6.7. Národní nadace pro demokracii – NED.....	93	8.6. Rotary International.....	109
7.6.7.1. Historie Národní nadace pro demokracii	93	8.6.1. Financování Rotary International a Rotary Foundation.....	109
7.6.7.2. Aktivity NED v Thajsku	94	8.6.2. Vedení Rotary International.....	109
7.7. Accountable Now	95	9. Nevládní organizace v oblasti rozvoje sportu	111
7.8. BBB Wise Giving Alliance	96	9.1. WADA.....	111
7.9. Charity Navigator	97	9.1.1. Složení nadační rady WADA a financování WADA	111
8. Globální mezinárodní nevládní organizace	98	9.1.2. Mezinárodní úmluva proti dopingů ve sportu.....	111
8.1. Greenpeace International	98	9.1.3. Světový antidopingový kodex.....	112
8.1.1. Greenpeace International a příklady výsledků její činnosti	99	9.1.3.1. Práva a povinnosti WADA vyplývající z Kodexu	112
8.1.2. Spolupráce Greenpeace International a Lékařů bez hranic.....	100	9.1.3.2. Angažovanost vlád.....	113
8.1.3. Greenpeace International na sociálních sítích.....	100	9.1.4. Rozhodnutí WADA ve věci ruské antidopingové agentury	113
8.1.4. Financování Greenpeace.....	100	9.2. Rozhodčí soud pro sport (CAS).....	114
8.2. Amnesty International	100	9.2.1. Nezávislost CAS na Mezinárodním olympijském výboru.....	115
8.2.1. Amnesty International ve vztahu k Chartě 77 a VONS.....	101	9.2.2. Reforma CAS.....	115
8.2.1.1. Charta 77	101	9.2.3. Recentní rozhodnutí CAS, kde je stranou sporu Mezinárodní olympijský výbor	116
8.2.1.2. Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných – VONS	102	10. Mezinárodní nevládní sportovní organizace	118

10.1. Mezinárodní olympijský výbor (MOV)	118	11.2.5. Přestupy hráčů mezi členskými asociacemi	138
10.1.1. Olympijské hnutí	119	11.2.6. Lidskoprávní dohledová komise FIFA	139
10.1.1.1. Zneužití sportu v politice v období stavby Berlínské zdi	119	11.3. Lékaři bez hranic a lidská práva	139
10.1.1.2. Mezinárodní olympijský výbor a OSN	120	11.3.1. Právní základ činnosti Lékařů bez hranic v zahraničních misích	140
10.1.2. Financování Mezinárodního Olympijského výboru	121	11.3.2. Dilema Lékařů bez hranic, kde a za jakých podmínek zasahovat	141
10.1.3. Struktura Mezinárodního olympijského výboru	121	11.3.3. Stížnosti na porušování lidských práv nevládní humanitární organizace Lékaři bez hranic	142
10.1.4. Vedení Mezinárodního olympijského výboru	121	11.4. Závěry analýzy	142
10.2. Mezinárodní federace fotbalových asociací - FIFA	122	Závěr	144
10.2.1. Vývoj FIFA	122	Seznam zkratk	150
10.2.2. FIFA a její vliv na mezinárodní vztahy	122	Seznam použitých zdrojů	152
10.2.3. FIFA a humanitární činnost	123	Abstrakt	186
10.2.4. Financování FIFA	123		
10.2.5. Vedení FIFA	124		
10.3. Unie evropských fotbalových asociací - UEFA	124		
10.3.1. Členské asociace UEFA	124		
10.3.1.1. Vstup Gibraltarů do UEFA	124		
10.3.1.2. Vstup Kosova do UEFA	125		
10.3.2. UEFA a její přínos společnosti	126		
10.3.3. Financování UEFA	126		
10.3.4. Vedení UEFA	127		
11. Srovnávací analýza chování vybraných nevládních organizací při dodržování mezinárodněprávně nastavených standardů ochrany lidských práv	128		
11.1. Royal Dutch Shell a lidská práva	128		
11.1.1. Porušování lidských práv ze strany Royal Dutch Shell	128		
11.1.1.1. Žaloba ve Spojených státech amerických za perzekuci Nigérijců v oblasti Ogoni	129		
11.1.1.2. Žaloba ve Spojených státech amerických ve věci Kiobel versus Shell	129		
11.1.1.3. Žaloba ve Velké Británii za únik ropy v oblasti Ogoni	130		
11.1.2. Závazky Shell v oblasti lidských práv	131		
11.2. FIFA a lidská práva	133		
11.2.1. Aplikace směrnice OECD pro nadnárodní společnosti	133		
11.2.2. Funkcionáři FIFA	135		
11.2.3. Komise FIFA pro reformu	136		
11.2.4. Ruggieho doporučení pro FIFA	136		

Předmluva

Při přípravě této práce a výběru tématu mezinárodních nevládních organizací byl autor veden snahou o zmapování sportovních mezinárodních nevládních organizací, kde se jako právník Fotbalové asociace České republiky účastnil řady zejména právních seminářů pořádaných FIFA a UEFA a ve stejnou dobu absolvoval na institutu IDHEAP při Univerzitě v Lausanne dvouletý studijní program fotbalový marketing a management, pod vedením profesorů z celé řady evropských univerzit. Autor byl zároveň předsedou spolku, vydávajícím v oblasti sportu tištěný týdeník. Při rešerších na poli mezinárodních nevládních organizací a jejich zařazení v České republice došel autor již v roce 2010 k závěru, že není mnoho dostupné literatury, která by se otázkou mezinárodních nevládních organizací, z pohledu právního, zabírala, tím méně organizacemi sportovními. Proto, před sepisem práce na téma mezinárodních nevládních organizací sportovních bylo třeba nejprve zpracovat téma mezinárodních nevládních organizací obecně.

Po prvotním výběru a schválení tématu práce autor našel velmi kvalitně zpracovanou disertační práci Právní status nevládních organizací v mezinárodním právu veřejném, od I. Rossi, která zpracovala uvedené téma na disertační práci o rozsahu zhruba 500 normostran na univerzitě v Lovani. Pokud by byla disertační práce na shodné téma sepsána obvyklou metodou a v jejím obvyklém rozsahu, prakticky by se autor nemohl vyhnout podezření z plagiátorství, protože mezinárodní literatura, judikatura a prameny jsou v zásadě shodné a neměnné, a při klasickém postupu „technique juridique“, jak byla definována Olivierem Cortenem v knize *Méthodologie du droit international public*, by neměla práce z pohledu přínosu, v obecné části práce, valnou hodnotu, jelikož by se jednalo o „zestručněné převyprávění“ disertační práce I. Rossi. Ačkoli metoda „technique juridique“ je na řadě univerzit jediným uznávaným postupem při tvorbě kvalifikačních prací, v rámci této práce byl zvolen přístup se sociologickými prvky, vedený kauzálními příklady, se kterými má autor této práce bohaté zkušenosti. Díky tomu je tato práce mnohem čtivější a lze ji využít pro studium i praxi v oblasti práva, ale i studia mezinárodních vztahů. Pro osoby této vědy znalé však může práce působit v některých částech laicky či nevědecky, což ale vyplývá ze sociologické metody práce a neubírá na její vědeckosti. S ohledem na rozsah této práce, není možné dopodrobna postihnout veškerou materii, obzvláště v případě, kdy se autor vydal cestou kauzální, která je ze své podstaty více popisná.

Vědecká práce je založena na vědeckém bádání, stanovením metodologie výzkumu, aby bylo možné výzkum zopakovat a aby došlo, na základě přesné metodologie, k objektivním závěrům. Na tomto místě je třeba uvést, že je na autorovi práce a je jeho licenci, jakou metodologii zvolí. I pouhé zjištění, že zvolená metodologie je slepou uličkou, může být pro samotný vývoj v oboru zjištění důležité, i když nedocenené.

Zvolená metodologie v oblasti práva (s prvky politologie) je ovlivněna autorovou zkušeností, paradigmatem. V tomto případě autor využil zkušeností nejen ze studia Mezinárodního práva veřejného na Právnické fakultě Karlovy univerzity v Praze, ale zároveň dvouletého studijního programu UEFA při Univerzitě v Lausanne, se získáním diplomu v oblasti fotbalového marketingu a managementu, získáním diplomu studií Evropské unie na univerzitě UT 1 v Toulouse, studiem na Vysoké škole ekonomické - fakultě podnikohospodářské, studiem na politologickém institutu Sciences Po v Toulouse, studiem na Právnické fakultě Západočeské univerzity v Plzni, kde se během studia probojoval do patnáctičlenného celosvětového finále dvojice do jihoafrické Pretorie v simulovaném procesu v oblasti lidských práv, bruselského asistenta člena Evropského výboru regionů a zejména ze své činnosti jako vedoucího zastoupení českých (2) regionů v Bruselu (po období necelých 4 let), kde se na denní bázi setkával se zástupci nevládních organizací, vládních

organizací, mezinárodních organizací a asociací či organizací lobbystických. Autor též pořádal řadu seminářů, a vedl panelové diskuse s poslanci Evropského parlamentu a z pozice vedoucího zastoupení krajů v Bruselu pořádal a moderoval v Hradci Králové mezinárodní konferenci pod záštitou Evropského výboru regionů, za účasti zástupců z Evropské komise, Evropské investiční banky a Evropského výboru regionů s panelovými diskuzemi účastníků z pěti evropských zemí, a to jako vůbec první konference v České republice, v rámci iniciativy místních samospráv Evropského výboru regionů. Dále autor inicioval, zpracovával a organizačně spoluzajišťoval pořádání výstavy Accelerating Science, vytvořené Evropskou organizací pro jaderný výzkum CERN, za podpory Dudley Wright Foundation, v Českých Budějovicích, když pro pořádání dostaly České Budějovice přednost pro její konání před tureckou Ankarou. Před Českými Budějovicemi probíhala tato výstava v Madridu, Athénách, Kodani, Varšavě, Barceloně a Vilniusu. Stejně tak autor připravoval žádost a zajišťoval v Bruselu koordinaci pro pořádání výjezdního zasedání komise Evropského výboru regionů pro sociální politiku, vzdělávání, zaměstnanost, výzkum a kulturu do Českých Budějovic, kterého se zúčastnilo přes 100 starostů, hejtmánů a dalších regionálních politiků z celé Evropské unie. Právě veškeré takto nabyté empirie ze spolupráce s mezinárodními vládními i nevládními organizacemi i národními a regionálními organizacemi a vládami bylo využito při tvorbě práce a metodologie samotné.

Výběr metodologie práce je plně na autorovi a jeho preferencích, kdy při absolutně sterilním prostředí tvorby by bylo mnohem obtížnější, aby v práci byly zohledněny autorovy zkušenosti. S ohledem na zvolenou sociologickou metodu, v rámci této práce, a rozhraní práce mezi právní disciplínou a politikou, je z pohledu autora interdisciplinární interpretace předpisů, zasazené do určité doby nezbytnou, což může být pro právní pozitivisty a puristy noční můrou. Zde si autor dovoľí citovat prof. JUDr. Jana Kyselu Ph.D., DSc., který v jednom ze svých článků k metodologii uvedl¹: „Na jedné straně tedy metoda jako záruka verifikovatelnosti, falzifikovatelnosti a vlastně i relevantnosti postupu poznávání, na straně druhé metoda jako Systém vytěšňující to, co není vědecké. Nejde o to, že by nebylo možné realitu poznávat mimo-vědecky (intuicí, estetickým vhledem...), to zpochybňováno není. Jen je mimo-vědecké poznání cejchováno jako méně významné: skutečnými pány vědění jsou přece vědci v bílých pláštích. V našem kontextu jde nakonec nicméně jen o to, zda absence dlouhých výkladů o metodologii užité při psaní určitého díla činí toto dílo prostě potenciálu na něco přijít, něco ozřejmit, navštívit třeba v netradičním světle. Psaní je přece kreativní činnost spojená s radostí. Nezapomínejme navíc, že tu nemusí jít o vypořádání se s libovolnou metodologií. Vždyť pro leckoho by metodologií mělo být jen užívání kvantitativních metod, protože kvalitativní politologie či konvenční právní věda vlastně nejsou vědami, ale tu líčením vlastních názorů, tu popisem právní úpravy nebo judikatury. V tomto duchu nemá význam se zabývat ničím, co není kvantifikovatelné. A z toho vlastně vyplývá můj triviální závěr. O nějakou metodologii se opírá každý, jen jí třeba nepopisuje ve čtvrtině knihy. Po mém soudu se dá psát i bez rozsáhlých rozborů metodologie, ovšem s rizikem, že podle mnohých nepůjde o vědu. Chce-li někdo zkoumat vzorek judikatury, je asi podstatné vědět, jak jej vybere, resp. proč jej vybere. Chce-li někdo vytvářet krabicové grafy, nechť to dělá. O řadě témat se dá psát i bez toho“.

1 Dostupné z WWW: <http://www.jurisprudence.cz/cz/casopis/metodologie-v-pravnickem-psani-dobry-sluha-spatny-pan.dm-211.pdf> [online dne 25.12.2019]

I přes to, že pro právní analýzu na poli mezinárodního práva veřejného je převládajícím způsobem práce metoda deskriptivní a interpretační², tato práce má za jeden z cílů sociologickou metodu ukázat, jak se činnost nevládních organizací dokáže prosadit i v rámci mezinárodního práva.

První verze disertační práce prošla oponentními připomínkami některých členů zkušební komise, kteří považovali nastavenou metodologii jako nepřiléhavou oproti jednomu z posudků, který zvolenou metodologii považoval za nadstandardní. I z toho lze usuzovat, že dostatečnost metodologie je subjektivním kritériem, pokud metodologie neabsentuje zcela. Z diskuse při obhajobě disertační práce vyplynulo, že samotná metodologie práce mohla být zvolena vhodně i dostatečně, ale je-li zvolena nestandardní metoda musí být širěji osvětlena ať již vlastní kapitolou nebo předmluvou. Ačkoli předmluva nemá institucionální místo ve struktuře práce, s ohledem na tato doporučení autor na úvod práce takto učinil, stejně tak autor upravil úvod a závěr práce tak, aby odpovídal doporučením zkušební komise.

Úprava disertační práce a osvětlení použité metodologie na základě připomínek oponentních posudků vedla k jejímu zhuštění, upozadění vedlejších aspektů a k zviditelnění silných aspektů této práce, což práci zcela jistě prospělo. V rámci přepracování práce došlo k nahrazení několika desítek stran redundantních částí práce a dopracování nových dvou kapitol práce, na základě oponentních připomínek a konzultací s vedoucím práce.

Ve vztahu k použitým zdrojům, autor uvádí, že pokud došlo v práci k užití online novinových, či jiných zdrojů, jedná se o zdroje důvěryhodné a uznávané, případně o informace ověřitelné i z jiných zdrojů.

2 DIEH F.P., KU CH., The Dynamics of Interntional Law s. 1-2